Чого ти, козаче, чого ти, бурлаче,
Як вітер осінній в діброві заплаче,
Головоньку схилиш, слізьми обіллєшся,
Від думки, від горя у поле плетешся?
Хіба ж ти, козаче, із вітром здружився,
Що вітер заплакав, а ти й зажурився;
Хіба тобі ні з ким ділитися горем,
Як тільки що з вітром, як тільки що з полем?
Чого твої очі, такі ясні очі,
Як зірки вкраїнські о самій півночі,
Наллються сльозами, як глянуть за гори,
Де сонечко ясне сідає у морі.
Ой, мабуть, мила твоя там витає,
Де сонечко ясне за гори сідає;
Ой що ж за недобра далекая мила;
Без жалю навіки козака згубила!
Як наші дівчата ранком коло хати
Начнуть потихеньку пісень затинати,
Чому ти, козаче, пісень не співаєш,
А все тільки нишком слізки утираєш?
"Того я горюю, того плачу, люде,
Що плачучи, кажуть, серцю легше буде!
Бо всі пару мають, у всіх є дівчина;
Тільки я не маю, один, як билина!"